

EEN MISSELIJK GEDOE

Marten Toonder

Een misselijk gedoe

Alle verhalen van
Olivier B. Bommel
en Tom Poes

2018

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Een misselijk gedoe kwam tot stand onder auspiciën van de Stichting Het Toonder Auteursrecht, in samenwerking met Uitgeverij De Bezige Bij en *NRC Handelsblad*. Deze uitgave maakt deel uit van de reeks *Alle verhalen van Olivier B. Bommel en Tom Poes*. Dit is deel 11 van in totaal 60 banden. Met deze uitgave krijgen de verhalen hun definitieve vorm. Alle illustraties zijn gedigitaliseerd en waar nodig gerestaureerd, en de teksten zijn gecorrigeerd op inconsequenties en taalfouten. De basis voor de teksten vormt de laatste Bezige Bij-uitgave waar Marten Toonder als auteur nog bij betrokken is geweest. De verhaalinleidingen zijn geschreven door Toonder-biograaf Wim Hazeu.

Copyright © 2018 Stichting Het Toonder Auteursrecht
Omslagontwerp Studio Jan de Boer
Omslagillustraties Wil Raymakers naar Marten Toonder
Vormgeving binnenwerk Adriaan de Jonge
Zetwerk Aard Bakker
Digitale bewerking Toonder Compagnie
Druk Zalsman, Zwolle
ISBN 978 94 031 0400 3
NUR 301

debezigebij.nl

Inhoud

7
Heer Bommel en de betoverde prinses

89
Tom Poes en Kwetal de breinbaas

161
Tom Poes en het lijimteem

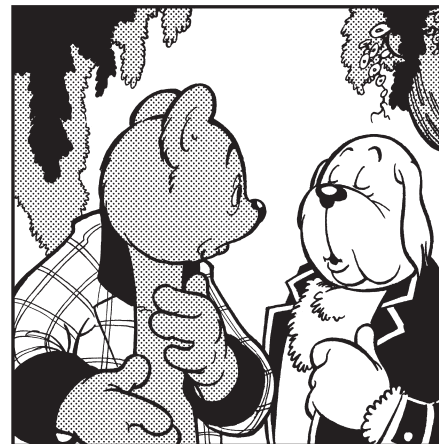
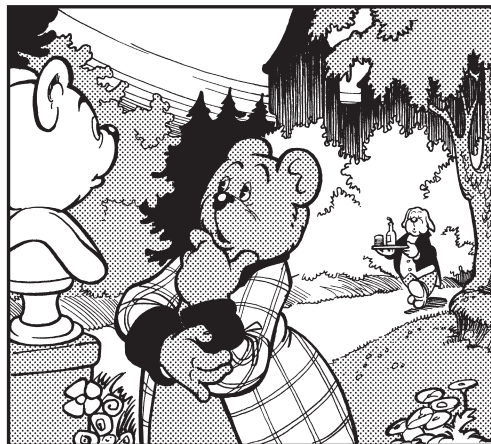
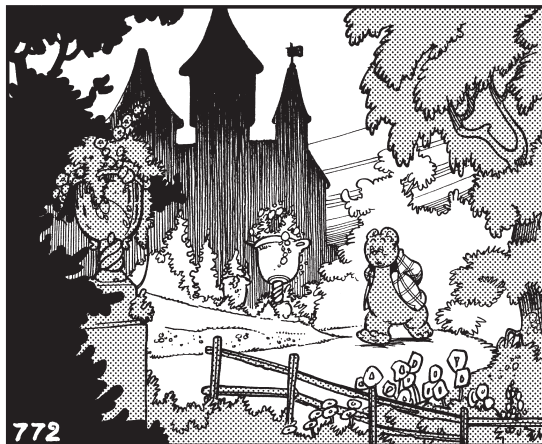
Heer Bommel en de betoverde prinses

Voor het eerst in zijn leven denkt heer Bommel aan een huwelijk. De kandidaat is Berta, die hij ontdekt heeft op een schilderij van Terpen Tijn. De in de Bommelverhalen 'gewone' naam Berta is afgeleid van 'Het mooie oog van Berta', de volksnaam van de bloemensoort *Thunbergia alata*. In Toonders verhaal slaat de naam op het dominerende oog dat Terpen Tijn in zijn portret van prinses Berta heeft geschilderd. Van de oogopslag raakt heer Bommel van slag, met alle gevolgen van dien. Berta, die in een oude toren bij de Dode Bomen Vallei woont, weet ook andere manspersonen te bekoren. Zij zet zelfs Bul Super aan de afwas.

Opmerkelijk is dat heer Bommel royaal geld uitdeelt zonder het terug te vragen. Zijn standaarduitdrukking: 'Geld speelt geen rol' blijkt oprecht te zijn en niet de pose van een parvenu. Gezien de titel van het verhaal had Toonder een plot in gedachten waar hij gaandeweg van af is geweken. Van de betovering blijft weinig over. Zelf schreef Toonder later dat het begin van het verhaal veelbelovend was, 'maar verder wil ik er niet veel over zeggen'.

Wim Hazeu, schrijver van de biografie van Marten Toonder

Dit is het 37ste avontuur van heer Bommel en Tom Poes. De stroken hebben de nummers 772-863. Het verscheen voor het eerst in *NRC Handelsblad* van 14 september 1949 tot en met 30 december 1949. Bij De Bezige Bij werd dit verhaal eerder gepubliceerd in de reeks *Avonturen van Tom Poes* (1978 en 2007; deel 6). Bij Uitgeverij Panda verscheen het in deel 7 van de reeks *Heer Bommel: volledige werken: de dagbladpublicaties* (1997).

Op een zonnige herfstmorgen slofte heer Olivier B. Bommel door de fraaie tuin die zijn kasteel omgaf en bekeek de stand van het gras en de herfstasters en de rode muurfiluster. Er zat iets droefgeestig in zijn oogopslag en zijn rug was een beetje gebogen. Zo naderde hij een van de borstbeelden die hij als versiering in zijn tuin had laten aanbrenge. Peinzend bleef hij staan en staaarde naar de trekken die hem zo vertrouwd waren.

‘Ik weet niet wat er aan de hand is, Ollie, mijn jongen,’ mompelde hij, ‘maar ik voel me een beetje eh... een weinig... eh... ik voel me wat

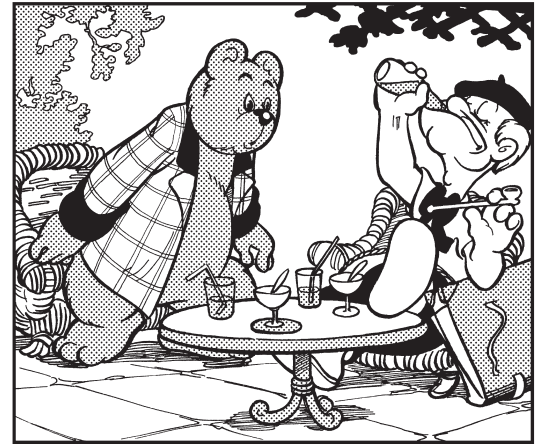
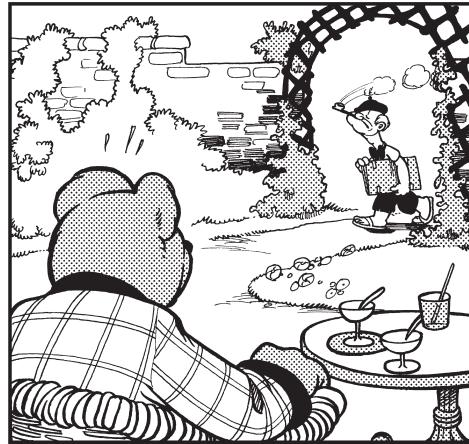
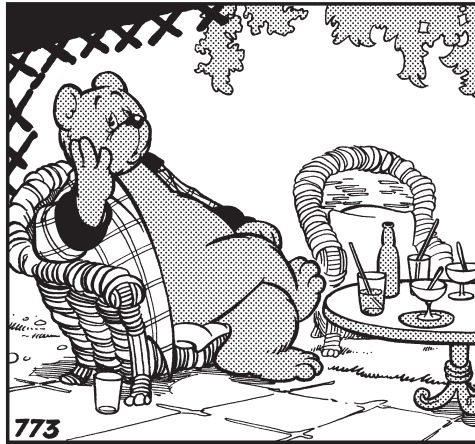
gedrukt. Zomaar eens een beetje droefvig en ik weet niet waarom...’

Op dat moment naderde de bediende Joost met verfrissingen.

‘Excuseer, heer Olivier,’ sprak hij, ‘zal ik uw prikkeltjeslimonade in het prieel zetten?’

‘Ja, ja,’ zei heer Bommel afwezig. ‘Heb je er weleens over gedacht hoe eenzaam een heer eigenlijk is, Joost?’

‘Met uw welnemen, neen,’ zei Joost. ‘Dat valt buiten mijn bevoegdheid, heer Olivier. Maar waarom gaat u niet trouwen, als u zich eenzaam voelt, als ik zo vrij mag zijn.’

10 Heer Bommel liet zich zuchtend in een tuinstoel zakken en staaarde naar de glazen die Joost voor hem had neergezet.

‘Trouwen!’ mompelde hij. ‘Alsof dat zomaar gaat. Alsof... hm... of-schoon... hoewel... eh... misschien...’

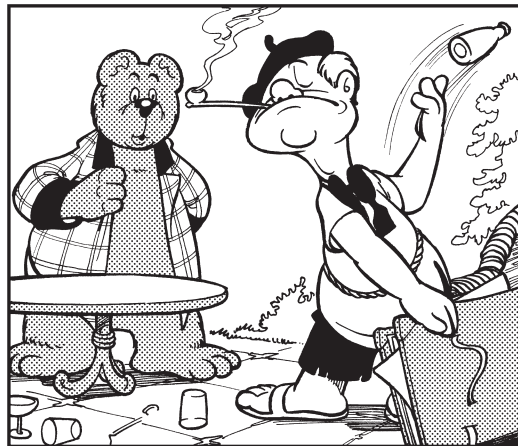
Op dat moment naderde Terpen Tijn door een van de poortjes die toegang tot de tuin gaven. De schilder had in de buurt enig kunstwerk vervaardigd en zocht nu rust en verfrissing.

‘Hallo, eh... Dinges!’ groette hij, terwijl hij zich in een tuinstoel naast heer Ollie liet zakken. ‘Wat heb je daar? Ijsbrouwsel en limona-

degedoe? Niet gek! Hoewel je steeds meer opzwelt. Dat is slecht voor de trillingen van eh... dinges, snap je, makker?’

‘Zeg eens!’ zei heer Bommel verontwaardigd.

‘Ik zeg toch wat,’ zei de kunstenaar, die op een luidruchtige wijze heer Ollies versnaperingen tot zich nam. ‘Blubberblubblub... mmm...’ vervolgde hij. ‘Niet slecht! Dat smaakt! De geest kan niet alléén vibren; het oude lijf heeft zijn behoeften. En hoe gaat het verder, eh... Dinges?’

Heer Bommel was nu wel in een droefgeestige stemming, maar het geslobber en gesmak van de schilder Terpen Tijn hinderde hem toch.

‘U bent brutaal!’ zei hij verontwaardigd. ‘U kent geen manieren! Ik heb u niet eens uitgenodigd om hier te komen zitten. En bovendien is die fles die u daar leegdrinkt van mij!’

‘Bah!’ sprak de kunstenaar, de fles wegwerpende. ‘Je gemekker verveelt me, makker! Je praat en je sakkert veel te veel. Denk liever eens aan de trillingen van je fijnere... eh... dinges!’

Terpen Tijn stond op en greep een van de mappen die hij bij zich had.

‘Kijk!’ zei hij, terwijl hij een schilderij tevoorschijn trok. ‘Hier heb

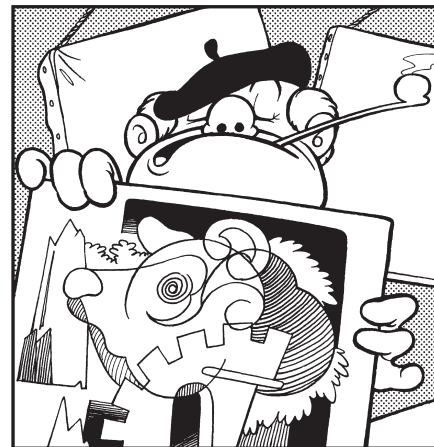
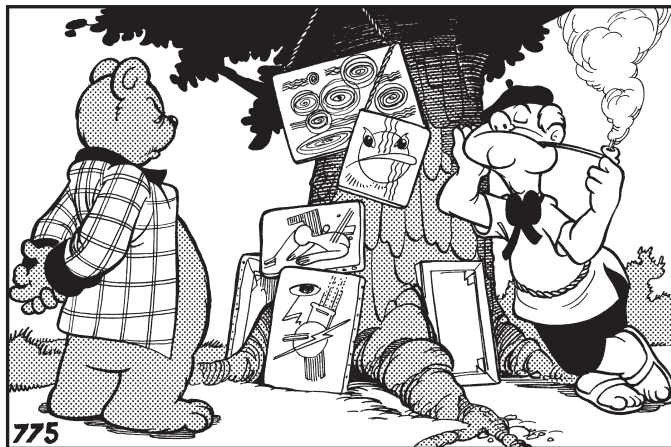
je iets van een hogere eh... dinges! Let op hoe ik die grolle bruinen op dat ultramarijn heb getemperd. Zie je hoe dat gloeiende vermiljoen door dat dorre sepia heen slaat? Zie je die eh... dinges?’

‘Nee... eh... ja... dat is te zeggen, nee,’ zei heer Bommel. ‘Wat stelt het voor?’

‘Dit,’ sprak de kunstenaar toornig, ‘is een experimenteel vibreersel van jouw protserige optrek!’

‘Optrek?!’ riep heer Bommel uit. ‘Wat bedoel je? Protserige optrek?’

‘Dit doek,’ legde Terpen Tijn geduldig uit, ‘is een schetsje van je huis eh... Bommeldinges!’

- 12 De schilder Terpen Tijn stalde enkele van zijn doekjes en tekeningen tegen een oude boom.

‘Kijk,’ zei hij, ‘dit is een varken op een zonnewijzer. En dat okertje daar is een impressie van eh... dingetjes! Hier heb je iets heel anders: portret van een grijsaard op een tronk. Let op de felle beweging van de gelen door de groenen. En als je meer van iets gewoners houdt, heb ik hier een stilleven met bliksemschicht. Of als je dit mooier vindt...’

‘Maar ik vind het niet mooier!’ riep heer Ollie ongeduldig. ‘Ik bedoel dat ik niet begrijp wat je met die dingen bedoelt, als je begrijpt wat ik bedoel! Ik bedoel... ach... laat me met rust! Kan een heer dan

nooit eens alleen zijn, om zich over te geven aan zijn eenzaamheid?’

‘Komaan,’ zei Terpen Tijn, ‘ik geloof dat Kunst aan jou verspild is. Maar dit meesterstukje moet ik je toch nog laten zien. Het heet: Berta, Sterk bewegend Bruin op Drietonige Groenen. Je kunt dit kopen, als je wilt.’

‘Is dit... eh... is dit een portret?’ vroeg heer Ollie wat onzeker.

‘Dit is het sterkste portret dat ooit gedingest is,’ zei de kunstenaar bescheiden. ‘Het portret van een vrouwspersoon in de kracht van haar jaren, zoals je ziet.’

Heer Bommel pakte het vreemde portret aan en keek er dromerig naar.

‘Berta...’ mompelde hij. ‘Een mooie naam... En wat heeft zij een mooi oog! Het is wel erg vreemd geschilderd, natuurlijk, maar een heer moet tenslotte met zijn tijd meegaan. Hm, ik geloof dat ik het ga kopen. Hoe zei je dat het heette, heer Tijn?’

‘Berta, Sterk bewegend Bruin op Drietonige Groenen,’ mompelde de schilder. ‘En zever verder niet; koop je het of niet? Het kost je zes-honderd florijnen en dat is te geef. Schiet op, eh... Dinges!’

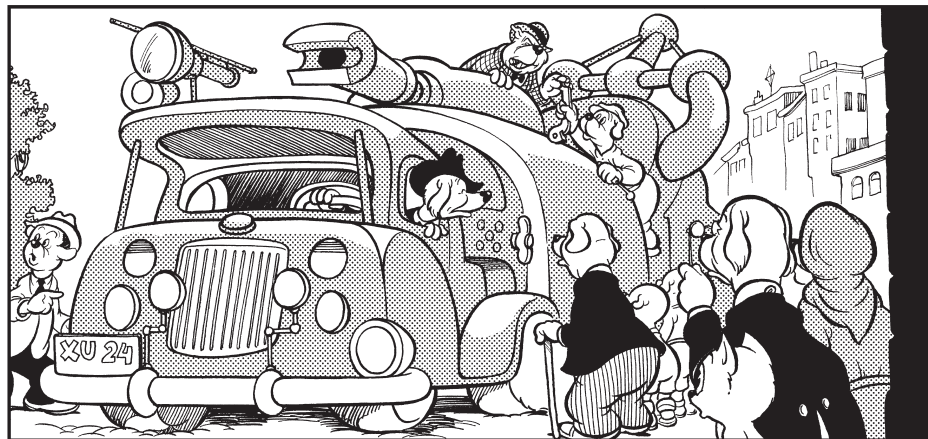
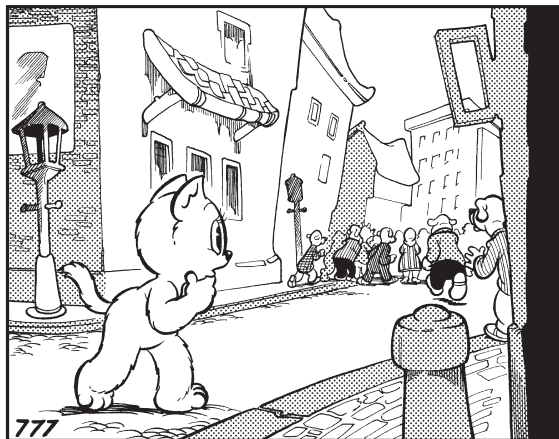
Heer Bommel trok zijn portefeuille en telde zes bankbiljetten van honderd in de hand van de schilder. Deze propde ze onverschillig in

zijn rafelig kledingstuk en beende zonder groeten heen.

Heer Bommel bleef nadenkend naar zijn schilderij staren, terwijl hij in de richting van zijn huis liep.

‘Berta...’ mompelde hij. ‘Hoe was het ook weer? Berta, sterk bewegend op drie bruine tonen... of nee, groene... hm... het doet er niet toe. Wat een mooi oog! Echt het oog van een dame die de eenzaamheid van een heer zou begrijpen. Hm... ik weet niet... ik zou zeggen... ja, dat is het misschien wat ik bedoel...’

Zo mompelend verdween heer Ollie in zijn slot en ik geloof dat hij verliefd begon te raken op de dame van het portret.

- 14 Tom Poes liep door Rommeldam om zijn wekelijkse inkopen te doen. Het kwam hem voor dat het rustige stadje in een opgewonden stemming verkeerde. Overal zag hij oploopies en groepjes druk pratende burgers, en aan het einde van een straat stond een vreemd voertuig met een roerige menigte eromheen. Het bleek toe te behoren aan Bul Super en Hiep Hieper, die orders aan enige werklieden gaven.

‘Zit de boorklots goed vast?’ riep Super.

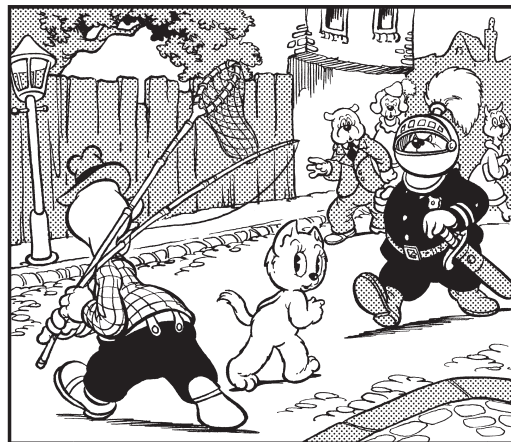
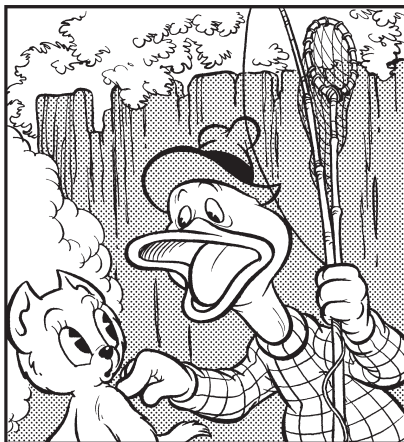
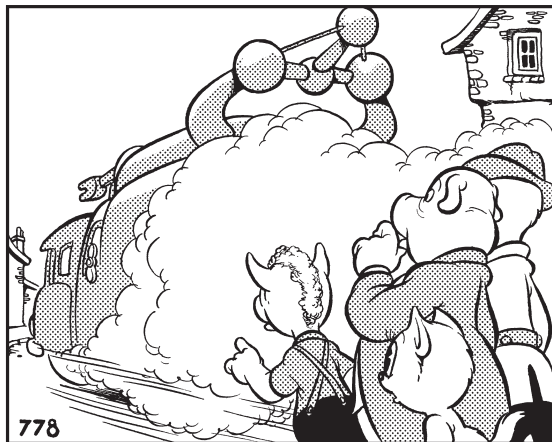
‘Ja, baas!’ riep Hieper. ‘En de knaster heb ik bij het dynamiet gelegd. We kunnen vertrekken.’

‘Goed zo!’ riep iemand uit het publiek. ‘Dat zal hem z’n kuren wel afleren! Laat die Super maar gaan.’

‘Leve Super!’ riep de menigte.

Het spreekt vanzelf dat Tom Poes zich een beetje ongerust begon te voelen.

‘Super en dynamiet,’ dacht hij. ‘Dat bevalt me niets! En wie is die iemand met kuren?’

Tom Poes stond de Super-automobil na te kijken, die ronkend wegreed, toen hij door Wammes Waggel op zijn schouder werd getikt.

‘Ha, Tom Poes!’ riep die. ‘Wat gezellig dat ik jou hier zie! Ga jij ook mee om hem te vangen?’

‘Wie vangen?’ vroeg Tom Poes bevreemd.

‘Hihihih!’ zei Wammes. ‘De draak vangen natuurlijk! Maar ik heb daar niet zo’n rare auto voor nodig, hoor. Kijk, je neemt de hengel en dan gooi je je simmetje...’

‘Welke draak?’ vroeg Tom Poes ongeduldig. ‘Wil je soms beweren dat Super, Hieper en jij een draak gaan vangen?’

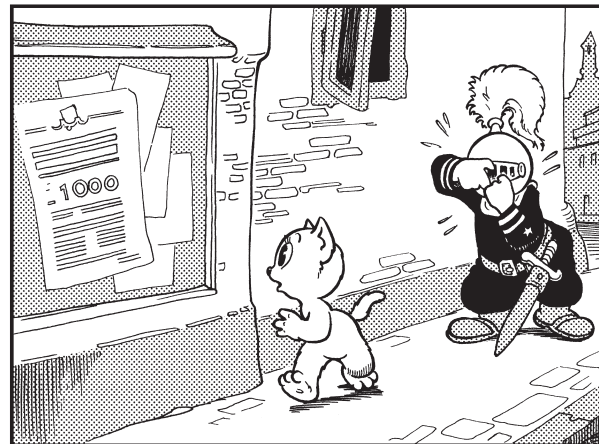
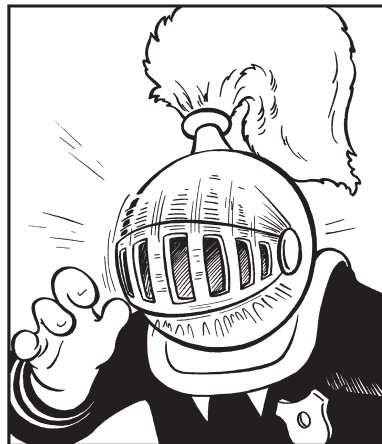
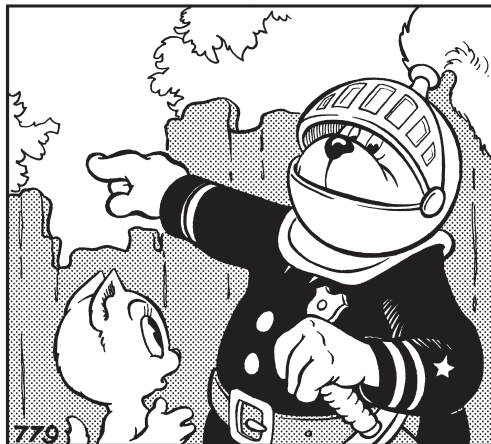
‘Ja, natuurlijk!’ zei Wammes. ‘Wie anders? Kijk, je gooit je simmetje...’

‘Onzin!’ zei Tom Poes en hij liep schouderophalend weg, terwijl hij mompelde: ‘Die Wammes altijd! Maar ik zou toch weleens willen weten wat er aan de hand is.’

Op dat moment zag hij commissaris Bulle Bas naderen en omdat die iemand van gezag is, wendde Tom Poes zich tot hem om inlichtingen.

‘Neem me niet kwalijk,’ zei Tom Poes, ‘maar wat gebeurt er? En waarom loopt u in die rare hoed rond?’

‘De politieman Flatters heeft in de Dode Bomen Vallei een draak gesignaleerd,’ verklaarde de beambte. ‘Maar er is geen reden voor paniek. De politie is bereids met noodbepapening uitgerust.’

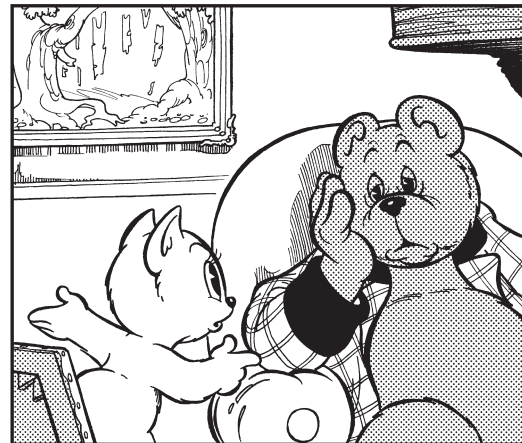
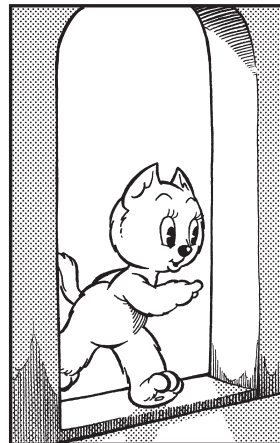
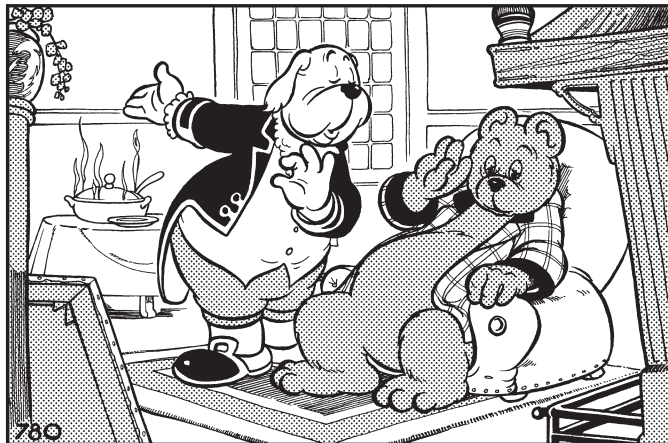
16 'Wat?!' riep Tom Poes. 'Een echte draak hier in de buurt?'

'Ja,' zei de commissaris. 'Alsof we het met het regelen van het verkeer al niet druk genoeg hebben. Maar we kunnen zo'n dier natuurlijk niet zonder meer oogluikend toestaan. Temeer omdat het monster, daar in de Dode Bomen Vallei, een betoverde prinses in een toren bewaakt! De agent van politie derde klasse Flatters heeft dat persoonlijk geconstateerd en er proces-verbaal van opgemaakt. En omdat de gemeente Rommeldam dergelijke achterlijke toestanden niet tolereert, heeft het bestuur een beloning uitgelooft aan degene die er een einde aan maakt. Hm!'

'Een draak die een betoverde prinses bewaakt!' riep Tom Poes uit. 'Hoe bestaat het in deze tijd!'

'Geen idee,' zei Bulle Bas. 'Maar de politie doet wat zij kan. Als je meer wilt weten, moet je dat aanplakbiljet lezen, daar heb ik alles op laten schrijven. En het is mijn plicht je erop te wijzen...'

Waar de commissaris op had willen wijzen, weet ik niet, want op dat moment viel het vizier van zijn helm met een klap dicht. Terwijl de ongelukkige worstelde om het ding weer omhoog te krijgen, liep Tom Poes nieuwsgierig naar het plakkaat.

Heer Bommel zat lusteloos in zijn stoel voor het haardvuur en keek dromerig naar het schilderij van de kunstenaar Terpen Tijn, dat hij tegenover zich had gezet.

‘Neem me niet kwalijk, heer Olivier,’ zei de trouwe bediende Joost. ‘Ik heb zojuist een overheerlijk, dubbelgebakken kapoentje met carolainesaus voor u klaargezet en de gesuikerde honing staat te vuur. Wilt u niet proberen om een hapje te proeven?’

‘Ik heb geen trek, Joost,’ zei heer Bommel vermoeid. ‘Ruim de tafel maar af en laat me met rust... Ik moet me overgeven aan mijn eenzaamheid...’

Joost schudde toberig het hoofd en bracht de edele maaltijd weer

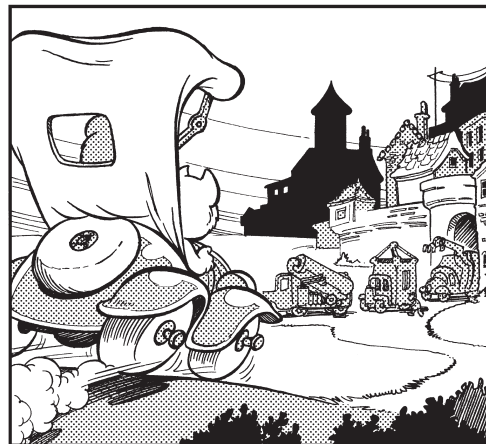
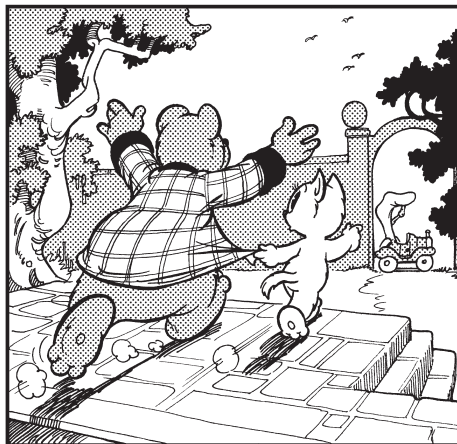
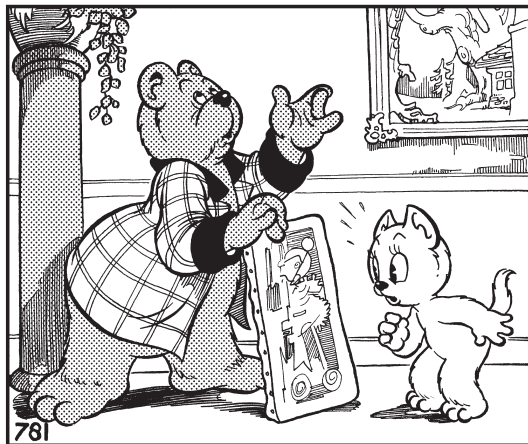
naar de keuken, juist op het moment dat Tom Poes binnenstapte.

‘Is er iets, heer Ollie?’ vroeg hij. ‘U ziet er zo somber uit. Bent u ziek of zo?’

‘Niet ziek,’ mompelde heer Bommel. ‘Meer verdrietig, als je begrijpt wat ik bedoel. Maar dat zal wel niet...’

‘Misschien niet, nee,’ zei Tom Poes. ‘Maar ik heb belangrijk nieuws. Er is een draak ontdekt! Een draak die een betoverde prinses bewaakt! En er is een grote beloning uitgelooft voor degene die het monster vangt en de dame bevrijdt. Dat is iets voor ons, heer Ollie.’

‘Nee, jonge vriend,’ zei heer Bommel, ‘dat is niets voor mij! Laat me met rust en ga zelf die prinses maar vangen.’

18 'Ik begrijp u niet,' zei Tom Poes verbaasd. 'Ik dacht dat u van avonturen hield. En het vangen van een draak is toch een avontuur, zou ik zo denken. Maar u kunt alleen maar droevig kijken naar een gek schilderij. Wat stelt het voor?'

'Dit is een sterk bewegende Berta op groene... eh... dinges!' zei heer Bommel. 'Zie je wel hoe mooi dat oog is? Zie je hoe vriendelijk het kijkt? Denk je niet dat de dame van dat schilderij een goede... eh... een goede vrouw van... eh... van Bommelstein zou kunnen zijn?'

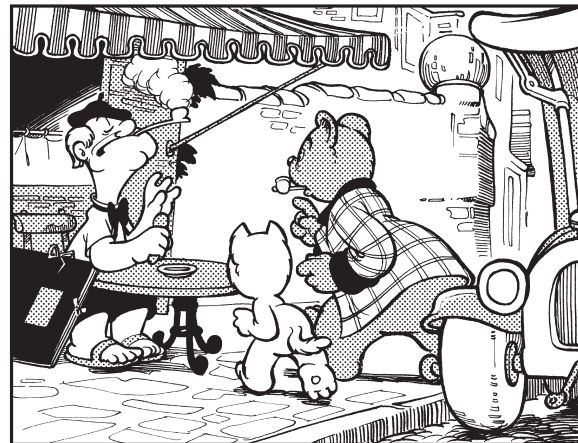
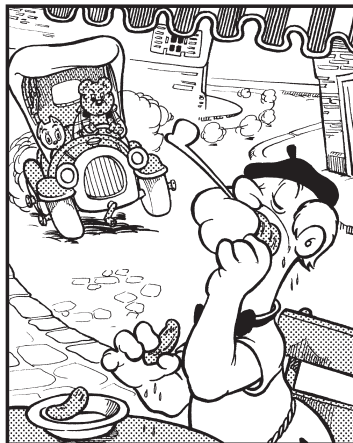
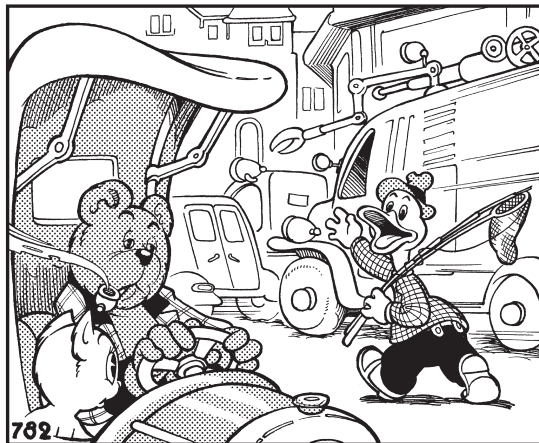
'Wel heb ik ooit!' zei Tom Poes. 'Bent u verliefd, heer Ollie? Wie is die dame dan?'

'Ik koester zeer diepe en mooie gevoelens voor de dame van dit

schilderij,' verklaarde heer Bommel. 'Ik weet alleen maar dat ze Berta heet. Terpen Tijn wilde mij niet zeggen waar hij haar heeft ontmoet en zodoende...'

'Hm,' zei Tom Poes, zijn vriend meettekkend, 'kom mee naar de stad, heer Ollie. We zullen zien of we Terpen Tijn daar kunnen vinden en dan kunt u intussen over het vangen van die draak nadenken.'

Heer Bommel reed de Oude Schicht zuchtend en mompelend stadswaarts en al gauw kwam de poort van Rommeldam in het zicht. Een lange reeks vreemde voertuigen hobbelde de stad uit in de richting van de Dode Bomen Vallei – allemaal burgers die de draak gingen vangen.

‘Kijk eens wat een optocht!’ riep Tom Poes. ‘Iedereen is op de drakenvangst. Zelfs Wammes Waggel doet eraan mee. Als u nog steeds geen zin hebt en nog steeds aan dat rare schilderij denkt, ga ik alleen.’

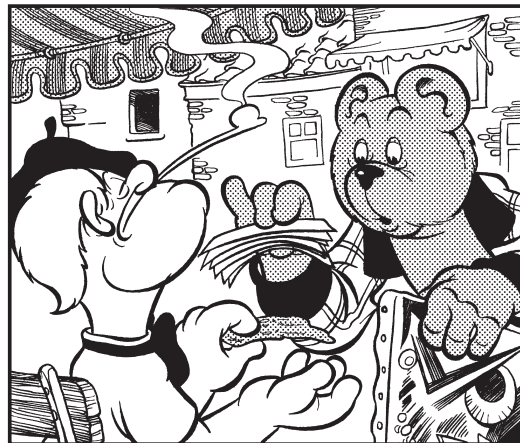
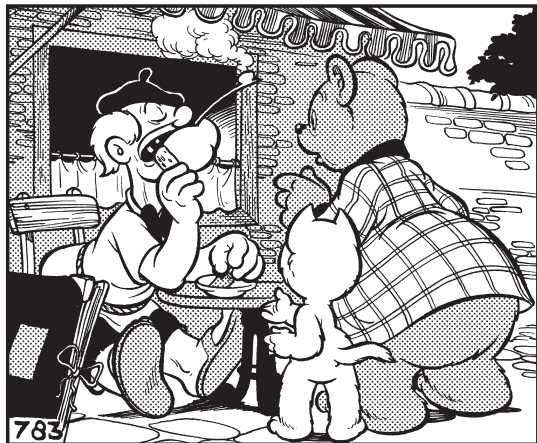
‘Hmmm ach, ik... hm... ik weet niet...’ mompelde heer Bommel. ‘Als ik die Terpen Tijn nu vond, dan zou ik...’

‘Daar zit hij!’ riep Tom Poes. ‘Daar op dat caféterrasje, ziet u wel?’ Tom Poes had gelijk. De kunstenaar was bezig op luidruchtige wijze een augurk met suiker te eten en hij keek nauwelijks op toen de Oude Schicht piepend bij zijn tafeltje stopte.

‘Ik maak de koop niet ongedaan, makker!’ snauwde hij. ‘Gekocht is gekocht en dat schilderij is van jou, versta je, bolle?’

‘Mijn naam is niet Bolle, maar Bommel!’ zei heer Bommel uit de hoogte. ‘En ik wil de koop niet ongedaan maken. Ik wil alleen de naam van de dame van dat schilderij weten. De naam en het adres. Ik ben namelijk... Ik...’

‘Zanik niet!’ riep de schilder. ‘Kunst is kunst en het adres komt er niet op aan. Je verstoort mijn trillingen, makker. Laat me met rust!’

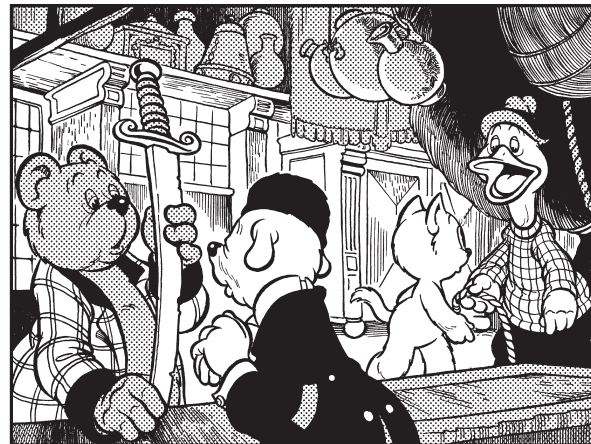
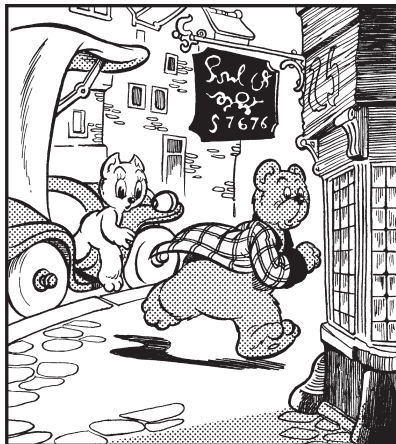
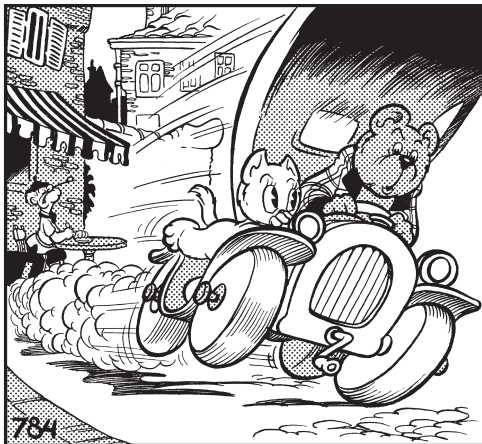
- 20 'U begrijpt het niet!' zei heer Bommel wanhopig. 'Ik wil kennis met de dame van het schilderij maken. Ze heeft zo'n lief oog.'
- 'Ha! Hm!' sprak de kunstenaar, een augurk kauwend. Toen greep hij tussen zijn schildersboel en trok er een schilderij uit.
- 'Hoe vind je dit stukje?' vroeg hij. 'Het kost maar tweehonderd florijnen, makker. Omdat jij het bent.'
- 'Wat is dat voor iets?' vroeg Tom Poes. 'Wat stelt het voor?'
- 'Dit,' zei Terpen Tijn minachtend, 'is een draak! Een experimentele draak met een vibrerende grondtoets.'
- 'Een draak!' riep Tom Poes. 'Waar hebt u dit geschilderd? Is dit soms...'

'Dit heb ik op dezelfde plek geschilderd als Berta,' zei Terpen Tijn. 'Maar dan is zij zeker de prinses die door de draak bewaakt wordt!' riep Tom Poes.

'Wat zeg je?' riep heer Bommel. 'Mijn Berta, bewaakt door een draak! Maar dan moeten we onmiddellijk...'

'Wacht even,' zei Terpen Tijn. 'Jullie vergeten te betalen, makkers! Tweehonderd florijnen voor dit stukje. En verdwijnt dan, want jullie geschreeuw verveelt me.'

Heer Bommel nam het schilderij aan, propte hem het geld in de hand en snelde terug naar de Oude Schicht.

Tom Poes was nog bezig in te stappen, toen heer Bommel al gas gaf. ‘We moeten onmiddellijk die draak gaan vangen,’ hijgde de bestuurder. ‘Denk je eens in wat die arme prinses allemaal doormaakt. En ze heeft zo’n mooi, lief oog!’

‘Ja,’ zei Tom Poes. ‘Maar waar gaan we eigenlijk naartoe, heer Ollie? Dit is niet de vlugste weg naar de Dode Bomen Vallei.’

‘Ik ga een passende wapenuitrusting kopen,’ legde heer Bommel uit. ‘Ik moet Berta op een waardige wijze tegemoet treden. Onbevreesd, met het zwaard in mijn hand en met een fonkelende blik in het oog, als je begrijpt wat ik bedoel.’

Zo sprekende stopte heer Ollie voor een antiekiteitenwinkel en

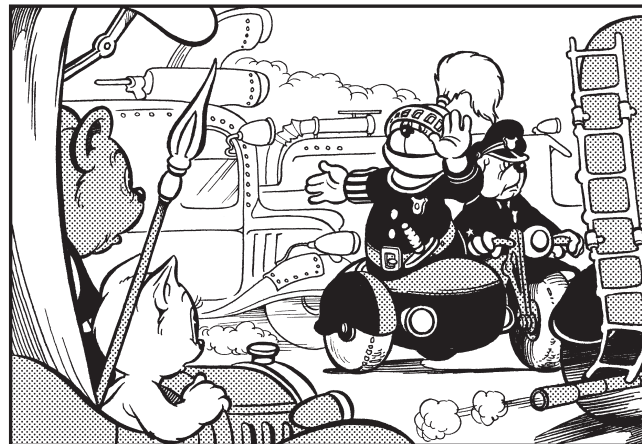
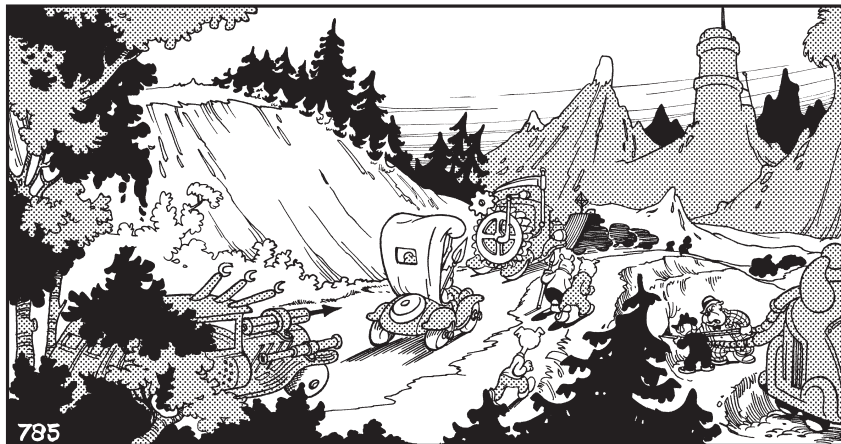
snelde naar binnen. Tom Poes volgde hem en trof tot zijn verbazing Wammes Waggel tussen de oudheden aan. 21

‘Ik heb hier een antiek kabeltouw gekocht,’ zei Wammes. ‘Dat is misschien ’n ietsje sterker dan m’n vissnoer, zie je? Leuk, hè?’

‘Erg leuk,’ zei Tom Poes.

‘Onzin!’ riep heer Bommel, die voor Tom Poes een lans en een schild uitzocht en voor zichzelf een groot zwaard. ‘Dit vraagt om een forse aanpak.’

‘Niet doen!’ jammerde Wammes. ‘Zo’n pak doet het diertje vast pijn! Dat wil ik echt niet hebben!’

- 22 Heer Bommel betaalde zijn zwaard en volgde nu in zijn auto de stroom voertuigen die naar de Dode Bomen Vallei reed.

Daar was van verre al een hoge toren te zien die tussen de bergen oprees.

‘Daar zit dus mijn Berta,’ mompelde heer Bommel op droevige toon. ‘En achter die steenklompen huist een woeste draak. Mijn zwaard! Waar is mijn goede zwaard, Tom Poes?’

‘In de bagageruimte,’ zei Tom Poes. ‘Maar we zijn er nog lang niet.’

‘Hm,’ vervolgde heer Bommel, ‘daar zijn die schurken Super en Hieper ook bezig. Wat moeten die hier, jonge vriend? Is er hier dan

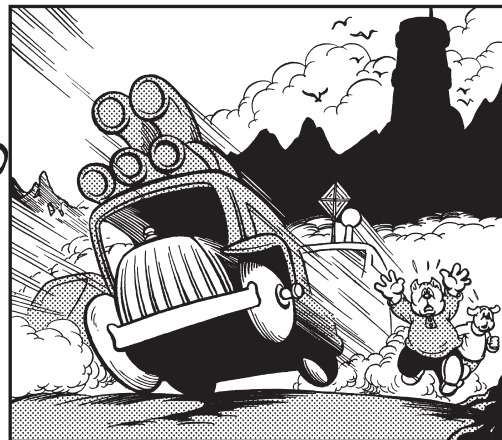
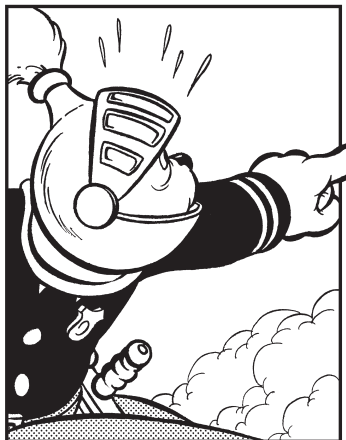
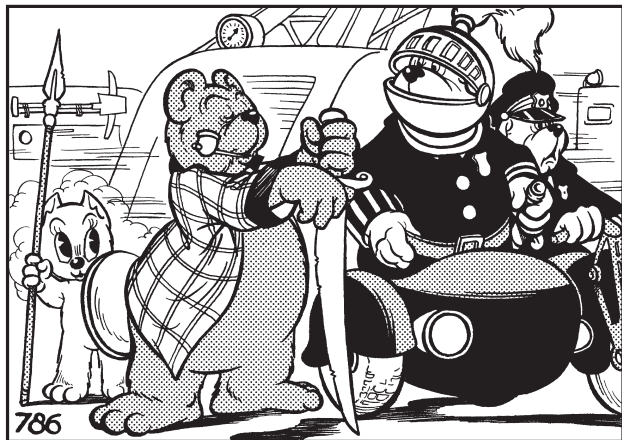
niemand die erop toeziet dat alleen heren de draak gaan bevechten?’

‘Dat zou u eens aan commissaris Bulle Bas kunnen vragen,’ zei Tom Poes. ‘Kijk, die staat daar het verkeer te regelen.’

‘Een goed idee,’ zei heer Ollie. Hij stak het hoofd naar buiten en verhief zijn stem.

‘Weet u wel dat Super en Hieper bezig zijn daarginds in de grond te graven?’ riep hij. ‘Dat mag u niet toestaan, commissaris!’

‘Hm!’ snauwde Bulle Bas onder zijn vizier uit. ‘Doorrijden, alsjeblieft! Je belemmert het verkeer! Hier geldt een stopverbod!’

Heer Bommel stapte uit de Oude Schicht en greep zijn zwaard.

‘Volg mij, schildknaap,’ sprak hij. ‘Vat uw speer en schild en eh... volg me!’

‘Wat moet dat?’ snauwde Bulle Bas, toen hij heer Ollie op zich af zag komen. ‘Doorrijden heb ik gezegd! Je houdt het verkeer op!’

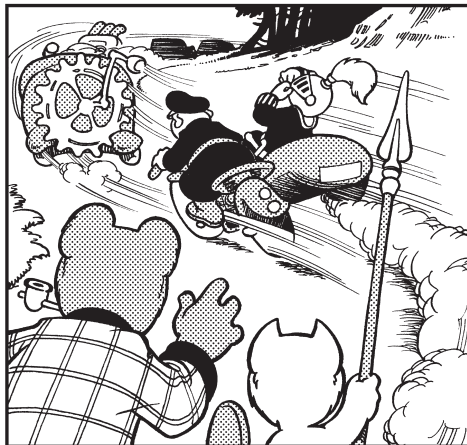
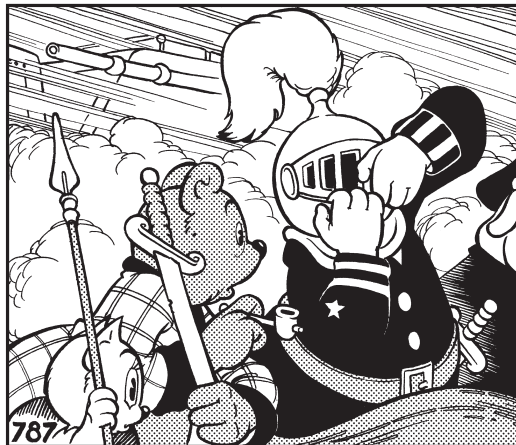
‘Daar gaat het nu juist om,’ zei heer Bommel waardig. ‘Er is hier te veel verkeer. Zo heeft een heer geen armslag als hij een draak moet bevechten om een betoverde prinses te bevrijden. Als u nu even vrij baan kunt maken, zodat ik...’

‘Niks vrij baan!’ riep de politieman geprikkeld. ‘Als je niet... eh... ik heb... eh... wat is dat voor rook daar, Flatters?’

‘Rook!’ riep Tom Poes. ‘Dat moet de draak zijn! Hij is natuurlijk kwaad geworden op al die bezoekers en nu jaagt hij ze weg! Kijk maar, daar komen ze al weer aan!’

Dat was waar. Op de weg was een verschrikkelijke verwarring ontstaan, omdat de bezitters van wagens haastig probeerden hun toestellen te keren, tussen de vluchtende voetgangers door. In de verte, in de buurt van de oude toren, klonk een akelig gebrul en de rookwolken werden steeds dichter.

‘De draak!’ riep de commissaris. ‘Dat zal problemen geven, Flatters! We maken er eenrichtingsverkeer van! En iedereen op de bon die in overtreding is!’

24 De commissaris probeerde tevergeefs orde in de verkeerschaos te scheppen. Dat viel hem des te moeilijker, omdat het vizier van zijn helm weer was dichtgefallen.

‘D-d-da-daar k-ko-komt de draak aan!’ sprak heer Ollie klapper-tandend. ‘W-wa-waar is mijn zwaard, T-T-Tom Poes?’

‘In uw hand, heer Ollie,’ zei Tom Poes. ‘Zullen we niet liever in de Schicht gaan zitten? Dan...’

De rest van zijn zin was onverstaanbaar omdat de agent op dat moment zijn motor aanzette en zijn zijspan keerde.

‘Ik ga het verkeer leiden!’ schreeuwde hij. ‘Het is een bende!’

En zo bleven Tom Poes en heer Bommel dus alleen achter. Het geraas van het vluchtende verkeer stierf weg in de verte en de stilte werd nu alleen verbroken door het geklapper van heer Bommels tanden en het gedreun van de grond onder de voetstappen van het naderende monster. Tom Poes probeerde zijn vriend naar de Oude Schicht te trekken, maar het was al te laat. Vanachter de rotsen verscheen een geweldig monster dat rook en vlammen uit zijn muil blies en recht op hen afkwam.